

ГРАСЕ Д'ОРСЕ И ЕПОХАЛНИ РАТОВИ ТАЈНИХ РЕДОВА, НЕКАД И САД

Загонетне вртоглавице Европе

Нема сумње да многи превратнички догађаји у светској историји имају изразито езотеријски подтекст. Нема сумње ни у то да нам многе личности и уметничка дела, у шифри, говоре управо о томе. Иако су се десила многа изневеравања и изобличења, губљења пута и првобитне идеје, ко има кључ и сада може да допре до тог тајанственог смисла. И данашњи пројекат „светске владе” и „новог светског поретка” има своју изразито езотеријску димензију. Иза кулиса бучне и шупље светске позорнице одвија се једна сасвим друкчија историја. Зашто озбиљне увиде о томе данас можемо наћи само код старих „проклетих песника” и „le fou historique”?

Пише: Александар Дугин

После Сент-Ива д'Алведра, у вези са питањима окултне конспирологије треба поменути једног у највећој мери чудноватог аутора из друге половине XIX века – Клода Состена Грасе д'Орсеа (1828-1900). Име би му било потпуно заборављено да се није нашло у књизи Фулканелија, загонетног алхемичара из XX века. Фулканелијеви следбеници, и уопште европски традиционалисти, пронашли су у фондовима Националне библиотеке

Француске заборављене бројеве *Revue Britannique* са серијом текстова Грасе д'Орсеа. Чланци су садржавали методичан опис алтернативне окултне историје Европе, посебно Француске. Нарочито запањујуће било је вртоглаво смело дешифровање старинских гравира, народних песама, хералдичких натписа... Помоћу такозване „фонетске кабале” (не мешати са јеврејском Каббалом, са два „б”), аутор то претвара у веома занимљиво приповедање о тајној борби двају моћних „тајних друштава”. Управо сукоб ових организација и одређује, по д'Орсеу, читаву европску историју.

Ова фантазмагорична слика може се приказати схематски. У почетку су на простору евроазијског континента и северне Африке постојала два религиозна типа, два култа: сунчани (соларни) и месечев (лунарни). Ове супарничке религиозне организације биле су у непрестаном сукобу. У древној Галији постојале су две основне касте – „житељи кула” и „радници”. „Житељи кула” („Жаси”, „Хоји” или „Хогтриси”) клањали су се Месецу, а њихова богиња била је Белона или Белена (Грасе д'Орсе доводи у везу реч Белена, име келтске богиње Месеца, са речју *volonté*, воља). „Радници” („Пеки” или „Пикарди”) клањали су се сунчаним божанствима Есусу и Теутату. Овде се Грасе д'Орсе очигледно ослања на њему познате радове Сент-Ива д'Алведра, јер обожаваоце Месеца назива „Јонцима”, потомцима Енеја, оснивача римске династије, а објектом њиховог обожавања сматра свету краву Ију или Ио (Јонци су потомци краве Ио). Као и д'Алведр, основним симболом „Јонаца” он сматра црвену боју (црвена боја је одвајкада била боја ратних застава француских монарха). Против лунарних „Јонаца” борили су се соларни „Дорци” и „стоички поклоници Митре”. Симболичке боје „Дораца” су црна и бела.

Но, у развијању ове теме Грасе д'Орсе иде много даље од д'Алведра. Он недвосмислено поистовећује „Јонце” са носиоцима идеје родовске аристократије, са европским племством. Обожаваоци Сунца, са своје стране, то је народ, то су сељаци, занатлије, као и свештенички сталез. Средњовековни гибелини, присталице примата царске власти над влашћу папе, а касније протестанти, били су типични „Јонци”. Гвелфи, присталице папе, били су „Дорци” и обожаваоци Сунца. Занимљиво је да Грасе д'Орсе овде дотиче питање магије крви, јер тврди да су „Јонци”, нарочито француски краљеви из рода Капета који потиче од Ката Валона, себе сматрали носиоцима „љубичасте крви”, божанске крви, и презирали су „плаву крв” нижих каста. Зато су се обожаваоци Месеца понекад звали „љубичасти”, а обожаваоци Сунца „плави”.

У хришћанској Европи обе ове струје постојале су не само у облику идеолошких и политичких комплекса, него и у виду „тајних друштава”, са посебним језиком знакова и симбола, аналогична и начела...

ДВА ТОКА, ДВА ЗАВЕТА, ДВЕ СУДБИНЕ

Обожаваоци Сунца били су удружени у тајни „Ред Четворице” („Ред Кварте”). Други назив им је био „Менестрели Мурсије” или „Менестрели Мерси”, то јест, дословно, „Менестрели Милосрђа”. Други најважнији знак „Кварте” био је северни павиљон дворца Тилерије и дан зимског солстиција. У езотеријској шифрованој Раблеовој књизи чланови „Кварте” описани су под именом „Гастролатра” (благоутробника, ждерица). У Енглеској су се појавили у виду парламентарне партије виговаца, то јест „парика”, јер је „парик” (перика) тајна лозинка „Дораца”. „Менестреле Мурсије” Грасе д’Орсе доводи у везу са грађанима или сељацима, за разлику од аристократа који живе у замковима, „кулама” (веза речи *tour* – кула и *taureau* – бик).

Обожаваоци Месеца су се окупљали у тајанствени „Ред Петорице” („Ред Квинте”). Такође су се звали и „Менестрели Морвана” или „Менестрели Моргана”. Они су повезани са Југом и летњим солстицијем. Њихов традиционални амблем је Игра Смрти (*danse macabre*), као и јужни павиљон Тилерија, павиљон Флоре. Из-раз „Менестрели Морвана” Грасе д’Орсе дешифрује као „мртва јужна рука” – „*morte main australe*”. Код Раблеа чланови „Квинте” су „Енгастромити” – они који мрзе храну. Зато је омиљено средство аристократа-Јонаца за покораване народа било – „организована глад”, „помор”. Грасе д’Орсе сматра да све глади и помори у Европи током читавог познатог историјског периода нису случајност, већ резултат завере обожавалаца Месеца против народа. У Енглеској „Квинту” представља парламентарна партија торијеваца (*tory* – „жители кула”; *tour* – обожаваоци бика „taureau”). У равни хришћанског богословља, корени „Кварте” сежу до јеретичког учења Кердона, једног од првих монофизита који су одрицали људску природу у личности Исуса Христа.

Феудалну Европу, посебно Француску, д’Орсе сматра претежно „сунчаном” Европом којом управља „Ред Кварте”, чија је изразита представница била Јованка Орлеанка. Али,

при том, неки владајући краљевски родови припадали су обожава-оцима Месеца, „љубичастим”. (Застава првих монарха из дома Капета била је љубичасте боје.) Реформација и протестантизам били су у потпуности резултат завере „Квинте” која је тежила да се ослободи од утицаја гвелфског свештеничко-народног Ватикана и његове сунчане оријентације. Али осим ублажене чисто цркве-не и католичке „сунчаности”, на Западу је постојала и радикална организација обожавалаца Сунца који су тежили да се једном заувек обрачунају са конкурентским Редом. Најстарија сунчана традиција, у оквиру хришћанства повезана са апостолом Павлом и херезијархом Маркионом (чије је учење дијаметрално супротно учењу монофизита Кердона), била је сачувана у Јерусалимској патријаршији, одакле су је пренели у Европу витезови Храма, темплари. Касније су сунчана тајна учења била предана португалском Реду Христа, а још касније Језуитском реду. На крају, преузело их је европско масонство. Застава темплара била је управо црно-беле боје.

БОРБА У ЉУШТУРАМА МАСОНЕРИЈЕ

Масонство је све до Француске револуције било арена сукоба двају тајних редова – „Квинте” и „Кварте”. Масонство су створили (обновили) језуити као инструмент у борби против свемоћи „јонске” аристократије. Али касније су у њега продрли многи представници „Квинте” и почели да се боре за доминацију унутар овог реда. Обожаваоци Сунца у оквиру масонерије створили су Ред Геродона који је касније постао „Шкотски стари и прихваћени обред” од 33 степена. Обожаваоци Месеца су се окупили у хугенотско масонско братство Аделфа, а касније „Карбонара”.

Врхунцем окултних интрига у рату „Кварте” и „Квинте” Грасе д’Орсе сматра Револуцију. У њој су све тајне силе европске историје изашле на површину. Грасе д’Орсе у потпуности дели мишљење контрареволуционарних аутора – опата Бариела, Огистена Кошена, Бернара Фаја и других – о умешаности масонства у Револуцију. Он се чак слаже са мишљењем да управо масонство сноси главну одговорност за све што се догодило. Но, за разлику од прилично једноставних схема обичних контрареволуционара, он истиче вртоглаву и необично сложу верзију. У њој масонерија није приказана као нешто хомогено и јединствено, већ као поље сукоба двеју још тајанственијих окултних

сила и група. Тако његова конспиролошка слика постаје је далеко разрађенија.

Прво, у припреми Револуције неоспорно су учествовале обе тајне организације. Делимично деградирано сунчано братство „Кварте” многа своја учења протумачи-ло је буквално и, уместо сунчане једнакости у духу, почело је да развија вулгаризоване демократске концепције. Такве концепције биле су уперене не само против протестантске аристократије, која је тежила апсолутизацији своје власти путем гушења отпора свештенства и народа, него и против саме друштвене хијерархије у целини. Тако су баварски илуминати и војвода од Брауншвајга (који је по праву свога рода стајао на челу европске партије Гвелфа, то јест био један од предводника „Кварте”) припремали смртну казну Лују XVI као апсолутисти који се приклања хугенотима и протестантима. Ако су до Луја XV француски краљеви чинили уступке „Кварту” и чак склапали савез са демократским Гвелфима—„Дорцима” против власти локалног племства, Луј XV и Луј XVI су прекршили уговор и прешли на страну обожавалаца Месеца – хугенота. Они су одбили да дозволе сељацима преораване краљевске земље и шума (тај захтев је, наравно, подржавала и Црква), распустили језуитски ред и организовали вештачку глад и „помор”, то јест испољили су све карактеристике преласка на страну „Квинте” и „Јонаца”. Тајни сабор „Кварте” Француске, уз учешће представника свих простих сталежа и клера, под покровитељством ложе-мајке, тај својеврсни парламент, такође је гласао за смрт Луја XVI. На тај начин, Француска револуција била је освета пројезуитског масонства сунчаног ритуала краљу који је прешао на страну месечевог ритуала и везао своју судбину за хугеноте-гибелине. Али, како су развијали социјални потреси Револуције, „Сунчани ред” је фактички постао носилац егалитаристичких расположења и доктрина. То је у знатној мери изменило првобитну религиозну оријентацију покрета и довело до познатих ексцеса.

ЗЛОСЛУТНЕ СЕНКЕ ИЗРОЂАВАЊА

Са друге стране, масонерија је већ била прожета протестантским утицајима „Квинте”. Протестанти су, у складу са традиционалном логиком „партије Плешуће Смрти”, доследно практиковали откуп жита и под претњом глади увећавали капитале протестантских банака. Стога су, иако изгубивши свог савезника Луја XVI, „Јонци”

добили на економској моћи. Учествујући у управљању Републиком, на основу своје масонске укључености у заверу, они су приграбили финансије. Тако су аристократи „љубичасте” крви чврсто повезали своју судбину са буржоазијом, на темељу протестантизма и обожавања Месеца. Касније је лунарни обред потомака краве Ије такође постао конспиролошка оријентација „капиталиста”, који су од аутентичних „Менестрела Морвана” преузели првенствено економске методе борбе против обичног народа и Цркве.

Но, изрођавање сунчаног „Ред Кварте” све до демократизма и егалитаризма и претварање месечевог „Ред Квинте” у силу капитализма, по мишљењу Грасе д’Орсеа, докрајчило је вишевековну историју ових „тајних друштава”.

У почетку, Грасе д’Орсе је мислио да је тајни језик „Кварте” и „Квинте” био изгубљен и заборављен, да је њихова борба била десакрализована, њихов симболизам и њихови хијероглифи изгубили сваки смисао, а њихов утицај на друштвено-политички живот сведен на нулу. Али при крају живота он је изменио своје гледиште и написао да, упркос његовим првобитним убеђењима, тајна хијероглифска историја Француске није прекинута убиством војводе де Барија („последњег гуљарда”), него се на тајанствен начин наставља и данас, о чему сведоче нека шифрована уметничка дела. Онај ко поседује посебан кључ може, по мишљењу д’Орсеа, да продре у дубину тајанственог „хијероглифског” живота, да дешифрује „дипломатски” језик симболичких назива и фигура, да допре до тајанственог смисла који лежи у основи Раблеових књига, у *Сну Полифила*

, у радовима Дантеа, Кавалкантија, Кампанеле (не указује ли његов

Град Сунца

на припадност „Реду Кварте”?), Сервантеса, Молијера, у лику Сирана де Бержерака, и многих других аутора чија дела несумњиво имају езотеријски подтекст.

У принципу, могли бисмо ићи и даље и покушати да видимо многе догађаје нашег XX века – „вештачку глад”, демократске и егалитаристичке преврате, неосимболизам савремене политичке и економске пропаганде, „англосаксонски” („протестантски”) фактор у геополитици, планове за стварање Светске владе и успостављање Новог светског поретка – у оваквој оптици, слично методу Грасе д’Орсеа. Јер његов сложени и развијени модел изненађујуће резонира са окултном, „хијероглифском” страном најважнијих савремених процеса. Потпуно је очигледно да д’Орсеов геније остаје изузетно актуелан и у највећој мери привлачан и данас, што се одражава у његовој растућој популарности последњих година у традиционалистичком, чак и академском свету Француске и Европе уопште.<

Објављено: четвртак, 5. новембар 2015, 14:58h

(Овај текст је као посебно поглавље увршћен у књигу Конспирологија, Москва, 1992. Објављујемо га на основу одобрења аутора, у преводу Зорана Буљугића. Опрема: „Нација Прес“)